

Ο Καρυοθραύστης

Ε.Τ.Α. ΧΟΦΜΑΝ

Διασκευή: Τζάνετ Σούλμαν · Εικόνες: Ρενέ Γκρι

Μετάφραση: Αλεξάνδρα Μάντη

Διαβάζουν :

Κατσαφάδος Γιάννης

Λέκα Αμέλια

Μύτικα Μαριάννα

Παπαηλιού Χριστίνα

Παπαϊωάννου Πάρις

ΠΑΡΙΣ ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ

Ήταν παραμονή Χριστουγέννων. Το χιόνι έπεφτε απαλά στους δρόμους και όλος ο κόσμος βιαζόταν να γυρίσει σπίτι του, πριν δύσει ο ήλιος. Στα χέρια τους κρατούσαν χρωματιστά πακέτα με σοκολάτες, παιχνίδια και ζαχαρωτά. Κάθε χρόνο τέτοια μέρα, τα παιδιά σε όλη τη Γερμανία περίμεναν με μεγάλη ανυπομονησία να έρθει η νύχτα, που θα έφερνε μαζί της και τα δώρα από τον μικρό Χριστό.

Στο σπίτι του γιατρού Στάλμπαουμ, ο Φριτς και η μικρή αδερφή του, η Μαίρη, στέκονταν έξω από την πόρτα του μεγάλου καθιστικού. Η μητέρα έχει δώσει αυστηρές διαταγές: Δεν θα περάσουν το κατώφλι αυτού του δωματίου, σε καμιά περίπτωση. Η μητέρα τους, όμως, δεν είχε πει κουβέντα για την κλειδαρότρυπα ή για τη χαραμάδα κάτω από την πόρτα.

«Βλέπω το Νονό Ντρόσελμαϊρ να πηγαίνει πέρα-δώθε», ψιθύρισε ο Φριτς, που είχε σκύψει τόσο πολύ ώστε στηριζόταν σχεδόν στο κεφάλι του.

«Τι όμορφα πράγματα να μας φτιάχνει πάλι!» αναρωτήθηκε η Μαίρη. Ο Νονός τους, εκτός _ από την παράξενη εμφάνιση που είχε, έφτιαχνε και πολύ παράξενα πράγματα. Αδύνατος σαν αράχνη, είχε ένα πρόσωπο γεμάτο ρυτίδες και στο δεξί μάτι του φορούσε πάντα ένα μαύρο πανί. Στο φαλακρό κεφάλι του, φορούσε μια περούκα με σγουρά μαλλιά - που την είχε φτιάξει μόνος του. Ο τρόπος που περπατούσε, κουνώντας άγαρμπα τα μακριά χέρια του με τα νευρικά δάχτυλα, θύμιζε ξεχαρβαλωμένη μαριονέτα.

Πραγματικά, είχε παράξενη συμπεριφορά, αλλά ήταν ένας υπέροχος Νονός για τα παιδιά. Κάθε φορά που επισκεπτόταν τους Στάλμπαουμ, έφερνε για τον Φριτς και τη Μαίρη κάποιο υπέροχο παιχνίδι, που το είχε φτιάξει μόνος του. Άλλοτε ήταν ένα στρατιωτάκι που περπατούσε και χαιρετούσε στρατιωτικά, άλλοτε μια κούκλα που χτυπούσε παλαμάκια λέγοντας «Μαμά», κι άλλοτε ένα χρυσοποίκιλτο πουλί που χοροπηδούσε στο κλουβί του και τραγουδούσε. Ο Νονός Ντρόσελμαϊρ ήταν ένας πολύ έξυπνος άνθρωπος που του άρεσε να ασχολείται με ελατήρια, γρανάζια και μηχανισμούς. γ Κάθε Χριστούγεννα, το δώρο του στα βαφτιστήρια του έμοιαζε με έργο τέχνης. Ήταν, πραγματικά, τόσο λεπτοδουλεμένο και χαριτωμένο, που ο Γιατρός Στάλμπαουμ και η γυναίκα του φοβόντουσαν μήπως τα παιδιά το σπάσουν. Αφού λοιπόν στην αρχή έδειχναν τη χαρά και τον ενθουσιασμό τους, έπειτα τοποθετούσαν τα δώρα του μέσα στη γυάλινη βιτρίνα που βρισκόταν στο σαλόνι.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΠΑΠΑΗΛΙΟΥ

Καθώς σκοτείνιαζε όλο και περισσότερο, ο Φριτς και η Μαίρη, καθισμένοι δίπλα δίπλα συζητούσαν προσπαθώντας να μαντέψουν τι δώρα θα τους έφερνε ο Νονός τους και τι δώρα θα τους έφερνε ο Χριστούλης. Η Μαίρη ήθελε μια καινούρια κούκλα για να κρατάει παρέα στην Μις Γκέρτρουντ και ο Φριτς χρειαζόταν κι άλλους στρατιώτες για να ενισχύσει το ιππικό και το πυροβολικό του στη μάχη.

Όλα ήταν σκοτεινά και ήσυχα τώρα μέσα στο σπίτι και τα δυο παιδιά, αγκαλιασμένα, είχαν απορροφηθεί κάνοντας όνειρα για τα ωραία πράγματα που θα υπήρχαν πίσω από την πόρτα του καθιστικού.

Επιτέλους, ένα καμπανάκι χτύπησε και άνοιξε η πόρτα. Μια πολύχρωμη λάμψη πλημμύρισε το χολ και τα παιδιά ξέσπασαν αυθόρμητα σε επιφωνήματα θαυμασμού: «Ω, ω, μα είναι καταπληκτικό!»

Αυτό που αντίκρισαν ο Φριτς και η Μαίρη, ήταν το πιο όμορφο Χριστουγεννιάτικο Δέντρο του κόσμου, στολισμένο με αμέτρητα μικρά κεράκια που φεγγοβολούσαν σαν αστέρια και οι φλόγες τους αντανακλούσαν χορεύοντας στο ταβάνι. Από τα πράσινα \ κλαδιά, κρέμονταν κάθε λογής καλούδια: καρύδια και μήλα τυλιγμένα σε ασημόχαρτο, ζαχαρωμένα δαμάσκηνα, ροζ και κίτρινες καραμελίτσες, κουλουράκια σε σχήμα αστεριού, σταφιδόψωμα που έμοιαζαν με παιδιά, μπαστουνάκια μέντας, ως και μικροί παιχνιδάνθρωποι φτιαγμένοι από καραμέλα — σοκολατένιοι στρατιώτες και σιροπιαστοί κύριοι και κυρίες, βοσκοί και βοσκοπούλες φτιαγμένοι από ζάχαρη. Τενεκεδένιες τρομπέτες, σφυρίχτρες και όμορφες γυάλινες μπάλες κρέμονταν επίσης από το δέντρο. Όσο για τα δώρα που υπήρχαν από κάτω, ήταν τόσο πολλά που τα παιδιά δεν ήξεραν ποιο να πρωτοανοίξουν. Η Μαίρη χτύπησε παλαμάκια, ευχαριστημένη, όταν είδε μια πανέμορφη κούκλα, που αμέσως τη βάφτισε «Μις Κλαιρ» και ο Φριτς άρχισε να χοροπηδάει και να χορεύει, όταν αντίκρισε μια ολόκληρη μεραρχία από στρατιώτες πάνω σε λευκά άλογα.

Η Μαίρη σκέφτηκε ότι το πιο όμορφο δώρο της ήταν ένα μεταξωτό φουστάνι με φιόγκους στα χρώματα του ουράνιου τόξου, ενώ ο Φριτς δήλωνε ενθουσιασμένος, καθώς χοροπηδούσε γύρω γύρω στο δωμάτιο, ότι το ξύλινο αλογάκι του — με το κεφάλι του καρφωμένο σε ένα μακρύ ραβδί— θα του χρησίμευε πολύ στις μάχες.

Με όλα αυτά τα υπέροχα δώρα, η ώρα περνούσε και ο ενθουσιασμός των παιδιών δεν έλεγε να τελειώσει.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΤΣΑΦΑΔΟΣ

Τότε ο Νονός Ντρόσελμαϊρ, παρουσίασε ένα ξεχωριστό δώρο. Άνοιξε ένα τεράστιο

κουτί κι έδειξε σε όλους ένα μοναδικό παλάτι με χρυσούς πύργους και πολλά παράθυρα. Μόλις κούρδισε όλα τα κλειδιά, το παλάτι ζωντάνεψε! Ένας στρατιώτης βγήκε από το κουτί του και άρχισε να παρελαύνει πάνω-κάτω. Όμορφες κυρίες και κύριοι με πλατιά καπέλα και βελούδινα ρούχα, έκαναν βόλτα πίσω από τα παράθυρα, ενώ ένας Αρλεκίνος και μια Κολομπίνα χόρευαν στην αυλή. Καθώς τα κλειδιά ξεκουρδίζονταν, οι μικρές φιγούρες έκαναν όλο και πιο αργές κινήσεις, μέχρις ότου σταμάτησαν εντελώς. Ο Νονός Ντρόσελμαϊρ ξανακούρδισε τα κλειδιά και η παράσταση άρχισε πάλι από την αρχή.

Ήταν μια καταπληκτική επίδειξη, αλλά ύστερα από λίγο ο Φριτς είπε ότι προτιμάει τους στρατιώτες του που υπάκουαν στις διαταγές του και άρχισε να τους παρατάσσει για μάχη κάτω από το Χριστουγεννιάτικο Δέντρο. Η Μαίρη βαρέθηκε κι εκείνη το χορό και τις βόλτες που έκαναν οι μικρές φιγούρες, αλλά συνέχισε να παρακολουθεί, για να μη στενοχωρήσει το Νονό της. Μέχρι τη στιγμή που κάτι, κάτω από το δέντρο, τράβηξε την προσοχή της.

Ήταν ένας μικρός, ξύλινος ανθρωπάκος, που στεκόταν εκεί υπομονετικά, περιμένοντας κάποιον να τον προσέξει. Είχε πολύ κοντά πόδια και πολύ μεγάλο κεφάλι. Φορούσε μια κοντή και στενή ξύλινη κάπα που εξείχε από την πλάτη του. Η υπόλοιπη φορεσιά του, έδειχνε ότι ήταν ένας άνθρωπος με γούστο. Ήταν ντυμένος σαν αξιωματικός του στρατού, με ένα μοβ σακάκι με ασημένια κουμπιά και σιρίτια, με παντελόνι στο ίδιο χρώμα και γυαλιστερές, μαύρες μπότες.

ΑΜΕΛΙΑ ΛΕΚΑ

Η Μαίρη τον ερωτεύτηκε κεραυνοβόλα. Τα πράσινα μάτια του, αν και λιγάκι γουρλωτά, φανέρωναν καλοσύνη και αφοσίωση και τα γένια του, φτιαγμένα από βαμβάκι, άφηναν να φαίνονται τα κατακόκκινα χείλια και το πλατύ χαμόγελο του. «Ω, μπαμπά», αναφώνησε η Μαίρη, «για ποιον είναι αυτός ο γλυκός ανθρωπάκος;» «Αυτός είναι ένας Καρυοθραύστης, από την παλιά και ευγενική οικογένεια των Καρυοθραυστών», είπε ο πατέρας της, ενώ έβαζε ένα καρύδι μέσα στο στόμα του ανθρώπου και κατέβαζε με φόρα την ξύλινη κάπα. «Νακ, νακ», ακούστηκε κι αμέσως το τσόφλι έσπασε και παρουσιάστηκε ένα ολόκληρο καρύδι. «Και αφού σε εντυπωσίασε τόσο πολύ», συνέχισε ο πατέρας της, «θα τον δώσω σ' εσένα για να τον φροντίζεις. Αλλά θα πρέπει να τον μοιράζεσαι με τον Φριτς».

Η Μαίρη ενθουσιάστηκε από την ευκολία με την οποία έσπαζε τα καρύδια ο Καρυοθραύστης. Όμως, ο Φριτς, μουρμούρισε κάτι για «ασχημόφατσα» και διαλέγοντας τα πιο μεγάλα και πιο σκληρά καρύδια που έβρισκε, τα έβαζε στο στόμα του φτωχού ανθρωπάκου. Μέχρι που, ξαφνικά... κρακ, κρακ... τρία δόντια έπεσαν από το στόμα του Καρυοθραύστη και το κάτω σαγόνι του κρέμασε.

Η Μαίρη τράβηξε τον Καρυοθραύστη από τα χέρια του αδερφού της και τον έκρυψε στην αγκαλιά της.

«Τι χρειάζεται ένας Καρυοθραύστης, όταν δεν μπορεί να κάνει τη δουλειά του; Δώσ' τον μου», είπε θυμωμένα ο Φριτς. Η Μαίρη ξεμάκρυνε από τον αδερφό της, κλαίγοντας πικρά. «Είσαι σκληρόκαρδος, Φριτς. Χτυπάς τα άλογα σου και τιμωρείς

τους στρατιώτες σου και τώρα θες να Βασανίσεις αυτόν τον φτωχό, τραυματισμένο Καρυοθραύστη».

Ο πατέρας τους χώρισε τα παιδιά που μάλωναν. «Έδωσα τον Καρυοθραύστη στη Μαίρη για να τον φροντίζει και κανείς δεν θα με κάνει να αλλάξω απόφαση».

Τότε, η μητέρα της Μαίρης είπε ότι ήταν πολύ αργά και πως ήταν ώρα να τελειώσει η γιορτή. Ο Φριτς έβαλε τους στρατιώτες του στο ράφι της ντουλάπας με τα παιχνίδια του. Η Μαίρη βρήκε τα σπασμένα δόντια του Καρυοθραύστη και έδεσε το σαγόνι του με μια κορδέλα από το καινούριο της φόρεμα. Ο Νονός Ντρόσελμαϊρ τους καληνύχτισε και όλοι πήγαν για ύπνο — εκτός από τη Μαίρη, που παρακάλεσε να μείνει λίγο ακόμα ξύπνια.

Μόλις η Μαίρη έμεινε μόνη στο καθιστικό, η πρώτη της δουλειά ήταν να εξετάσει τα τραύματα του Καρυοθραύστη. Φαινόταν τόσο χλομός μέσα στο μισοφωτισμένο δωμάτιο και όμως, της χαμογελούσε με μια μελαγχολική ευγένεια που άγγιζε την καρδιά της. «Αγαπημένε μου Καρυοθραύστη», μουρμούρισε, «μη στενοχωριέσαι. Αύριο κιόλας θα φροντίσω να έχεις και τα δόντια και το σαγόνι σου. Ο Νονός Ντρόσελμαϊρ ξέρει από τέτοια πράγματα».

MARIANNA MYTIKA

Ακούγοντας το όνομα Ντρόσελμαϊρ, ο Καρυοθραύστης έκανε έναν απαίσιο μορφασμό. Τα μάτια του πέταξαν πράσινες σπίθες και η Μαίρη, παραλίγο να το Βάλει στα πόδια από την τρομάρα. Ηρέμησε μόνο όταν τον κράτησε μπροστά στο φως και είδε το ευγενικό του πρόσωπο να της χαμογελάει ξανά.

«Πόσο ανόητη είμαι! Πώς μου πέρασε από το μυαλό ότι μια ξύλινη κούκλα μπορεί να κάνει μορφασμούς!» είπε και ακούμπησε τρυφερά τον Καρυοθραύστη στο κρεβάτι της κούκλας της. Έπειτα έκλεισε το ντουλάπι με τα παιχνίδια και ετοιμάστηκε να ανέβει στο δωμάτιο της για ύπνο. Τότε έφτασαν στα αφτιά της εκείνα τα σουρσίματα και οι ψίθυροι. Η Μαίρη κοντοστάθηκε για να αφουγκραστεί καλύτερα.

Την ίδια στιγμή, το μεγάλο εκκρεμές άρχισε να σφυρίζει σιγανά και να γουργουρίζει, δείχνοντας έτσι ότι ετοιμαζόταν να σημάνει την ώρα. Η Μαίρη κοίταξε το ρολόι και

έμεινε έκπληκτη: η χρυσωμένη κουκουβάγια, στην κορυφή του, είχε γείρει μπροστά το κεφάλι και με τις φτερούγες της σκέπαζε το δίσκο] του ρολογιού. Τα σφυρίγματα δυνάμωσαν, δυνάμωσαν, ώσπου στο τέλος έγιναν λόγια. Λόγια που ήθελαν να προειδοποιήσουν για κάτι:

«Τον, τον, τον... Το, το, το. Ο βασιλιάς των
ποντικών ακούει το γουργουρητό.

Ρας, ρος, ρας, Είναι η ώρα της συμφοράς.

Οι καμπάνες σημαίνουν.

Είναι η ώρα του πεπρωμένου».

Ύστερα το εκκρεμές χτύπησε βραχνά — τον, τον— δώδεκα φορές. Η Μαίρη κοίταξε το ρολόι και της φάνηκε πως η χρυσωμένη κουκουβάγια έλιωνε και άλλαζε σχήμα. Στη θέση της, στην κορυφή του ρολογιού, καθόταν τώρα ο Νονός Ντρόσελμαϊρ. Έσκυβε το κεφάλι του μπροστά σαν της κουκουβάγιας, το πανωφόρι του στο πίσω

μέρος είχε ανοίξει και οι δύο άκρες του κρέμονταν σαν φτερούγες, ενώ ο ίδιος κουνούσε τα χέρια του σαν να ήταν μάγος.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΠΑΠΑΗΛΙΟΥ

«Τι κάνεις εκεί πάνω, Νονέ; Με κατατρόμαξες!» φώναξε η Μαίρη.

Όμως, πριν προλάβει να πει κάτι ακόμα, το δωμάτιο γέμισε από παράξενα σκουξίματα, τρεχαλητά και περίεργες λάμπσεις, όχι από φώτα, όχι, αλλά από μικρά ματάκια. Εκατοντάδες ματάκια, χιλιάδες ματάκια από αμέτρητα ποντίκια που στριμώχνονταν το ένα δίπλα στο άλλο, καθώς ξεπηδούσαν από τις χαραμάδες του τοίχου και τ' ανοίγματα που υπήρχαν στο σανιδένιο πάτωμα. Ξαφνικά, εκεί μπροστά στα πόδια της, το πάτωμα άνοιξε και παρουσιάστηκε ο Βασιλιάς των Ποντικών. Κραδαίνοντας απειλητικά το σπαθί του κοίταξε τη Μαίρη, όχι με δύο ούτε με τέσσερα, αλλά με δεκατέσσερα μάτια, αφού είχε επτά απαίσια κεφάλια και στο καθένα φορούσε μια μικρή, χρυσή κορόνα. Ο Βασιλιάς των Ποντικών έδωσε τις προσταγές του με κοφτά σφυρίγματα και σε λίγο χρόνο ο μεγάλος στρατός του παρατάχτηκε για μάχη. Σχημάτισε μια γραμμή και —τροτ, τροτ, τροτ — προχώρησε μέχρι την ντουλάπα με τα παιχνίδια, όπου καθόταν κουλουριασμένη η Μαίρη. Εκείνη, τρόμαξε πολύ. Μαζεύτηκε όσο περισσότερο μπορούσε, στριμώχτηκε στην πόρτα της ντουλάπας και τότε κατάλαβε ότι με τον αγκώνα της έσπασε ένα τζαμάκι. Ο θόρυβος από το σπάσιμο έκανε τα ποντίκια να υποχωρήσουν σκούζοντας. Την ίδια στιγμή, η Μαίρη άκουσε από την ντουλάπα ένα διαφορετικό θόρυβο.

Τα παιχνίδια έκαναν «κάλεσμα στα όπλα». Πίσω από τα τζαμάκια της πόρτας έτρεχαν βιαστικά οι στρατιώτες και οι μαριονέτες, οι κούκλες και τα ζαχαρωτά ανθρωπάκια. Ο Καρυοθραύστης φώναζε: «Κράκια, κράκια, κράκια, ανόητα ποντικάκια. Θα σας σπάσουμε τα κεφαλάκια, Κράκια, κράκια κράκια».

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΤΣΑΦΑΔΟΣ

Τα τύμπανα χτύπησαν, ήχησαν οι σάλπιγγες. Και τότε όρμησε έξω από την ντουλάπα ο Καρυοθραύστης οδηγώντας τα παιχνίδια στη μάχη. Μόλις είδαν τον μικρό ξύλινο αρχηγό, τα ποντίκια συσπειρώθηκαν για να αντιμετωπίσουν το στρατό του εχθρού.

Τα ντουφέκια και το πυροβολικό έκαναν φοβερό θόρυβο. Μπουμ, μπουμ! Τα μικρά κανόνια πετούσαν δαμάσκηνα και καρύδια στο εχθρικό στρατόπεδο. Μόλις εξόντωναν όμως τη μια σειρά, αμέσως έπαιρνε τη θέση της άλλη σειρά με ποντίκια. Τα παιχνίδια έχαναν τη μάχη.

«Να έρθουν οι ενισχύσεις!» πρόσταξε ο Καρυοθραύστης και αμέσως βγήκαν από την ντουλάπα τα ψωμάκια-αγοράκια. Οι εχθροί, όμως, τους ροκάνισαν γρήγορα τα πόδια και εκείνα άρχισαν να χοροπηδούν αδέξια και να κουτρουβαλούν.

Η Μαίρη παρατήρησε με τρόμο ότι οι ορδές των ποντικών στρίμωχναν όλο και περισσότερο το μικρό στρατό του Καρυοθραύστη.

Όταν, κάποια στιγμή, τρία ποντίκια άρπαξαν το σπαθί του Καρυοθραύστη και ο Βασιλιάς τους γρύλισε, «επιτέλους, σε νίκησα», εκείνη δεν το άντεξε.

«Αχ, φτωχέ μου Καρυοθραύστη», είπε ξεσπώντας σε λυγμούς και πέταξε με δύναμη το παπούτσι της στον Βασιλιά των Ποντικών.

ΑΜΕΛΙΑ ΛΕΚΑ

Αμέσως τα ποντίκια εξαφανίστηκαν. Η Μαίρη ένιωσε πόνο στο χέρι της από την προσπάθεια και καθώς έπεφτε στο πάτωμα λιπόθυμη, άκουσε —σαν μέσα σε όνειρο— τη θλιμμένη φωνή του Καρυοθραύστη να της λέει: «Αγαπητή μου, μου σώσατε τη ζωή και γι' αυτό σας χρωστάω αιώνια ευγνωμοσύνη. Στο χέρι σας είναι πάντως να κάνετε περισσότερα πράγματα για μένα».

Όταν συνήλθε η Μαίρη, είδε ότι βρισκόταν στο κρεβάτι της και η μητέρα έσκυβε από πάνω της όλο φροντίδα. Ο ήλιος γλιστρούσε λαμπερός μέσα από τα τζάμια. «Αχ, μαμά», είπε η Μαίρη, «είδα μια φοβερή μάχη ανάμεσα στα ποντίκια και στα παιχνίδια».

ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΜΥΤΙΚΑ

Η μητέρα της την κοίταξε ανήσυχη. «Είχες εφιάλτες, γλυκιά μου.

Εγώ σε βρήκα πεσμένη στο πάτωμα του καθιστικού, λίγο μετά τα μεσάνυχτα. Στο χέρι σου είχες ένα άσχημο κόψιμο. Οι στρατιώτες του Φριτς είχαν σκορπίσει τριγύρω και ο Καρυοθραύστης ακουμπούσε τη ματωμένη πληγή σου.

Χρειάζεσαι ησυχία και ξεκούραση».

Η Μαίρη αναστέναξε. Κανένας δεν θα την πίστευε αν έλεγε όσα είχαν γίνει το περασμένο βράδυ. Έτσι, έμεινε στο κρεβάτι όλη μέρα ήρεμη, μέχρι τη στιγμή που την επισκέφτηκε ο Νονός της. Μόλις μπήκε στο δωμάτιο, εκείνη ανακάθισε και του φώναξε: «Αχ, Νονέ, τι απαίσιος που ήσουν! Καθόσουν πάνω στο ρολόι και φώναζες στον Βασιλιά των Ποντικών. Γιατί δεν βοήθησες τον Καρυοθραύστη; Γιατί δεν βοήθησες εμένα;»

ΠΑΡΙΣ ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ

«Ανοησίες», έκανε ο Ντρόσελμαϊρ τραχιά, καθώς προχωρούσε με νευρικά τινάγματα. «Μην τα βάζεις μαζί μου που δεν σκότωσα τον Βασιλιά των Ποντικών. Αυτό δεν γίνεται τώρα. Αλλά μέχρι να έρθει αυτή η στιγμή, εγώ έχω για σένα κάτι που θα σε κάνει ευτυχισμένη».

Έβγαλε από την τσέπη του τον Καρυοθραύστη που τα δόντια και το σπασμένο σαγόνι του είχαν μπει στη θέση τους, και της τον έδωσε. Η Μαίρη αγκάλιασε το Νονό της. «Είσαι ένας υπέροχος Νονός!» του είπε.

«Πάντως, παραδέξου», είπε εκείνος, «ότι ο Καρυοθραύστης δεν είναι και τόσο χαριτωμένος, θα σου διηγηθώ, λοιπόν, πώς έγινε τόσο άσχημος και γιατί είναι εχθρός με τον Βασιλιά των Ποντικών».

